

Člověk vydrží všechno

...a kdo nemůže, může ještě třikrát. Určitě každého napadne mnoho dalších povzbudivých hesel, které nikoho nepotěší, nepomůžou mu a jen naznačí, že jinudy cesta nevede, bude muset zatnout zuby a nějak celou věc (za to si dosadte každý, co vás napadne) zkrátka vydržet. Totéž jsem si myslela, když jsem kdysi přeskakovala stavební jámy, uhýbala bagrům a mrzla v maringotce, protože do naší stanice dorazila rekonstrukce a pokrok. Ano, věřila jsem tomu, co mi řekli, že to jinak nejde – právě tak, jako mnoho z vás. Dráha je opravdu zvláštní místo, něco, jako rodina a stejným způsobem se zde věci řeší...*pofoukají vám bolístku, zvednou ze země a jedeme dál*. Pokud jste to vy, kdo právě žijete na nějakém staveništi, prosím, zbystřete. Útěcha je bezva věc, ale co tak nahlédnout do zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v platném znění, jestli není pravda někde trochu jinde?

Ano, dávno víme, že je podle § 102 *zaměstnavatel je povinen vytvářet bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí a pracovní podmínky vhodnou organizací bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a přijímáním opatření k předcházení rizikům*, ale máme tu i § 101 odst. 3, kde se dočteme, že *plní-li na jednom pracovišti úkoly zaměstnanci dvou a více zaměstnavatelů, jsou zaměstnavatelé povinni vzájemně se písemně informovat o rizicích a přijatých opatřeních k ochraně před jejich působením, která se týkají výkonu práce a pracoviště, a spolupracovat při zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci pro všechny zaměstnance na pracovišti. Na základě písemné dohody zúčastněných zaměstnavatelů touto dohodou pověřený zaměstnavatel koordinuje provádění opatření k ochraně bezpečnosti a zdraví zaměstnanců a postupy k jejich zajištění* a odst. č.4, kdy každý ze zaměstnavatelů uvedených v odstavci 3 je povinen mj. a) *zajistit, aby jeho činnosti a práce jeho zaměstnanců byly organizovány, koordinovány a prováděny tak, aby současně byli chráněni také zaměstnanci dalšího zaměstnavatele*; b) *dostatečně a bez zbytečného odkladu informovat odborovou organizaci o rizicích a přijatých opatřeních, které získal od jiných zaměstnavatelů*. Pro ty z vás, kteří ještě neřekli *ahaaa*, celou věc teď jednoduše vysvětlím v dalším odstavci.

Zaměstnavatel vás má chránit, mít plán a celou věc koordinovat a kontrolovat. Vždy musíte vědět, jak věci dělat a proč a jak dlouho – máte na to právo. Upřímně, zaměstnavateli to nijak nezávidím, ale od toho tu je a má to ve své náplni práce. Nelze *za pochodu* zajišťovat bezpečnost drážního provozu partyzánským způsobem, nosit z domova prostěradla na přikrytí vybavení dopravní kanceláře a řídit vlaky sedíc uprostřed staveniště bez jakékoli ochrany sebe, zabezpečovacího zařízení nebo počítačů. V tom případě si berete odpovědnost i na sebe a budete, např. v případě mimořádné události nebo poškození zdraví osob, muset vysvětlit, proč nepracujete způsobem, který vám určují předpisy a legislativa. Budete to vysvětlovat policii, drážní inspekci, zaměstnavateli, pojišťovně a třeba i pozůstalým. Najednou zjistíte, že dráha, *ta velká rodina*, se k vám obrací zády. Chci zde i připomenout, že v případě staveb, je vaše pracoviště mnohdy tzv. *předané* jiné firmě. Tedy nesedíte v dopravní kanceláři nebo se nepohybujete v kolejišti, ale jen a jen právě na stavbě, kde platí zcela jiná legislativa, pravidla a odpovědnosti, a je zcela na vašem zaměstnavateli, aby vše s ostatními zaměstnavateli v místě vše koordinoval, a co je hlavní, vytvářel vám odpovídající pracovní (a mikroklimatické) podmínky a chránil vás. Je to těžké, já vím, rizika se ve většině případů nedají odstranit stoprocentně, a nějaké to *zatnutí zubů* vás stejně čeká, ale už v tom nebudete sami a budete vědět, co očekávat a čím se řídit. A naše ZO OSŽ budou a musí mít informace od zaměstnavatele a pak mohou pomoci svým členům v řešení toho, co je trápí, *přes to nejede vlak*. Ne, to opravdu není pohádka, je to připomínka toho, proč tu my, odboráři, také jsme. Co ještě napsat vám, kteří žijete v polních podmínkách. Nezavírejte stále oči a neříkejte, *člověk vydrží všechno*, když to tak být nemusí. Ne každý to dá, každý jsme jiní a jinak stavěný...

Dana Žáková, oddělení BOZP